

„Protože máš krásné oči,“ odpověděla mamka s úsměvem. „Myslí si, že jsi roztomilá, protože jsi výjimečná.“

„Výjimečná?“

„Ano. Zářivě zelené oči jsou u koček velmi vzácné, tím spíš u těch černých. Máš štěstí, že se našim majitelům líbíš. Kdekdo se černých koček bojí a pak je vyhání.“

„Bojí?“

„Už to tak bude. Podle některých lidí přinášejí černé kočky smůlu. Když nás vidí, myslí si, že jsme čarodějnice.“

„Kdo jsou to čarodějnice?“

„Zlé ženy, které provozují magii.“

„Co je to magie?“

„To je, když děláš kouzla.“

„Co jsou to kouzla?“

„To jsou... Víš ty co? To je fuk. Jednoho dne je uvidíš na vlastní oči. Nemusíš se naučit všechno najednou, broučku.“

„Když já se učím ráda, mami. Proč my lidem rozumíme a sestřičky ne?“

„Nevím. Moje maminka člověčí řeč uměla a její maminka stejně tak. A teď ji umíš i ty. Možná jsme kouzelné, ale jak jsme k takovému daru přišly? To nemám ponětí.“

„Líbí se ti, že víš, co si lidé povídají, mami?“

„Někdy ano, někdy ne. Lidé se neustále hašteří. Kňourají kvůli maličkostem. A sem tam se moc rozzlobí.“

„Proč?“

„Myslím, že lidé jsou složitá stvoření. V každém případě považuj za štěstí, že jsi kočka. Nic se

